

การเสริมสร้างวินัย คุณธรรมและ
จริยธรรม และการป้องกันการทุจริตให้แก่
พนักงาน เจ้าหน้าที่และประชาชน

สำนักปลัด

งานกฎหมายและคดี

องค์การบริหารส่วนตำบลชัยชุมพล

www.chaijumphon.go.th

๑. กฎหมายใหม่

ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินอุดหนุนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๓ มีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๖๓ มีสาระสำคัญโดยสรุป ดังนี้

ข้อ ๔ ยกเลิกคำนิยาม “หน่วยงานที่ขอรับการอุดหนุน” และใช้ความนี้แทน

“หน่วยงานที่ขอรับเงินอุดหนุน” หมายความว่า

(๑) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นที่มีกฎหมายจัดตั้ง

(๒) ส่วนราชการ ได้แก่ ส่วนราชการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน

(๓) รัฐวิสาหกิจ ได้แก่ การไฟฟ้า การประปา และองค์การจัดการน้ำเสีย

(๔) องค์กรประชาชน ได้แก่ องค์กรซึ่งเป็นการรวมของประชาชนที่จัดตั้งโดยถูกต้องตามกฎหมายระเบียบหรือข้อบังคับของหน่วยงานของรัฐ หรือหนังสือสั่งการของกระทรวงมหาดไทยโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อประโยชน์สาธารณะ และมีการดำเนินการอย่างต่อเนื่องมาแล้วไม่น้อยกว่าหนึ่งปี

(๕) องค์กรทางศาสนาซึ่งจัดตั้งถูกต้องตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับของหน่วยงานของรัฐ เช่น วัด มัสยิด

(๖) องค์กรการกุศล ได้แก่ องค์กรซึ่งมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อดำเนินงานการกุศลหรือบำเพ็ญสาธารณประโยชน์ มิใช่การมุ่งแสวงหากำไรที่จัดตั้งตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับของหน่วยงานของรัฐ เช่น มูลนิธิ เหล่ากาชาดจังหวัด

ข้อ ๕ ให้ยกเลิก (๑) ข้อ ๔ และใช้ความนี้แทน

“(๑) โครงการที่จะให้เงินอุดหนุนต้องเป็นภารกิจที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นผู้ให้เงินอุดหนุนตามกฎหมาย ห้ามมิให้อุดหนุนโครงการที่มีลักษณะเป็นเงินทุนหมุนเวียนและโครงการที่มีลักษณะเป็นการจัดเลี้ยงอาหาร หรือการจัดกิจกรรมนันทนาการ

ห้ามมิให้อุดหนุนหน่วยงานอื่นในการจัดหาครุภัณฑ์ยานพาหนะและขนส่ง เว้นแต่จะอุดหนุนให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น”

ข้อ ๖ ให้ยกเลิกความในข้อ ๗ และใช้ความนี้แทน

“ข้อ ๗ กรณีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตั้งงบประมาณให้เงินอุดหนุนหน่วยงานที่ขอรับเงินอุดหนุนโดยใช้เงินอุดหนุนที่ได้รับในลักษณะที่กำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นดำเนินการไว้เป็นการเฉพาะตามกฎหมายว่าด้วยการกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นดำเนินการตามนั้น

ให้หน่วยงานที่ขอรับเงินอุดหนุนจัดทำประมาณการค่าใช้จ่ายโครงการและให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นดำเนินการตามข้อ ๔ โดยถือว่าประมาณการค่าใช้จ่ายดังกล่าวเป็นการเสนอโครงการขอรับเงินอุดหนุนตามข้อ ๘ (๑) โดยไม่ต้องมีเงินงบประมาณในส่วนของตนเองร่วมสมทบเพื่อใช้จ่ายในการดำเนินการโครงการที่ขอรับเงินอุดหนุน ทั้งนี้ ไม่นำเงินอุดหนุนดังกล่าวมานับรวมคำนวณอยู่ในอัตราส่วนตามข้อ ๕”

ข้อ ๗ ให้ยกเลิกความในข้อ ๘ และใช้ความนี้แทน

“ข้อ ๘ หน่วยงานที่ขอรับเงินอุดหนุนจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะต้องดำเนินการภายใต้หลักเกณฑ์ ดังนี้

(๑) เสนอโครงการขอรับเงินอุดหนุนซึ่งต้องเป็นภารกิจที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานที่ขอรับเงินอุดหนุนตามกฎหมาย ระเบียบ ประกาศ หรือข้อบังคับ โดยแสดงเหตุผลความจำเป็นและรายละเอียดของกิจกรรมในโครงการดังกล่าว

(๒) หน่วยงานที่ขอรับเงินอุดหนุนซึ่งเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นหรือส่วนราชการยกเว้นกรณีตามข้อ ๗ ต้องมีงบประมาณในส่วนของตนเองร่วมสมทบเพื่อใช้จ่ายในการดำเนินการโครงการขอรับเงินอุดหนุน ในกรณีเป็นโครงการก่อสร้าง ปรับปรุงหรือซ่อมแซมสิ่งก่อสร้างตามจำแนกงบประมาณ ต้องมีงบประมาณสมทบไม่น้อยกว่าร้อยละยี่สิบห้าของค่าใช้จ่ายโครงการ เว้นแต่กรณีเป็นนโยบายรัฐบาลหรือกระทรวงมหาดไทย ส่วนกรณีอื่นๆ ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นพิจารณาตามสถานะทางการคลัง

(๓) หน่วยงานที่ขอรับเงินอุดหนุนต้องดำเนินการตามโครงการเอง โดยไม่สามารถมอบหมายให้หน่วยงานอื่นดำเนินการแทนได้”

ข้อ ๘ ให้ยกเลิกความในข้อ ๙ และให้ใช้ความนี้แทน

“ข้อ ๙ เมื่อจบประมาณรายจ่ายประจำปีหรือจบประมาณรายจ่ายเพิ่มเติมมีผลใช้บังคับแล้วให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแจ้งหน่วยงานที่ขอรับเงินอุดหนุนทราบ และห้ามหน่วยงานที่รับเงินอุดหนุนดำเนินการหรือก่อนนี้ผูกพันก่อนที่จะได้รับเงินอุดหนุนไปพร้อมกัน เว้นแต่กรณีมีความจำเป็นเร่งด่วนหรือการอุดหนุนงบประมาณตามข้อ ๗

ก่อนที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะเบิกจ่ายเงินอุดหนุนให้แก่หน่วยงานที่ขอรับเงินอุดหนุนให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจัดทำบันทึกข้อตกลงกับหัวหน้าหน่วยงานที่ขอรับเงินอุดหนุน เว้นแต่กรณีการขอรับเงินอุดหนุนตามข้อ ๖ และข้อ ๗ สำหรับองค์กรประชาชน องค์กรทางศาสนา และองค์กรการกุศลให้จัดทำบันทึกข้อตกลงกับผู้แทนของหน่วยงานที่ขอรับเงินอุดหนุนดังกล่าวไม่น้อยกว่าสามคนทั้งนี้ ตามแบบที่ ปลัดกระทรวงมหาดไทยกำหนด”

๒. ข้อหาหรือคำพิพากษาที่น่าสนใจ

คำพิพากษาศาลปกครอง ที่ อบ. ๖๔/๒๕๖๒ กรณีเทศบาลตำบลได้ทำสัญญาจ้างผู้ฟ้องคดีตามสัญญาจ้างเหมาคนงานทั่วไป ตำแหน่งพนักงานดูแลระบบประปาหมู่บ้าน ให้ปฏิบัติงานตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๖ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๖ ซึ่งข้อ ๒ ของสัญญาจ้าง กำหนดว่า ผู้รับจ้างมีหน้าที่ดังต่อไปนี้ (๑) งานควบคุมดูแลระบบประปาหมู่บ้าน (๑.๑) ควบคุมดูแลระบบประปาหมู่บ้าน หมู่ที่ ๒ – หมู่ที่ ๕ (๑.๒) ตรวจสอบและจัดทำบัญชีวัสดุงานประปา หมู่ที่ ๒ – หมู่ที่ ๕ (๑.๓) ควบคุมการเบิกจ่ายวัสดุประปา (๑.๔) รับแจ้งจากพนักงานผลิตน้ำประปา หมู่ที่ ๒ – หมู่ที่ ๕ และจัดทำรายงานขอจัดซื้อจัดจ้าง (๑.๕) รับแจ้งเหตุระบบประปาหมู่บ้านขัดข้อง (๑.๖) ให้การช่วยเหลือพนักงานประปาหมู่บ้าน หมู่ที่ ๒ - หมู่ที่ ๕ (๒) ให้มีหน้าที่ดูแลรักษากระเบวยกท้ายเท (กองช่าง) ตรวจสอบสภาพการใช้งานของรถยนต์อย่างสม่ำเสมอ (๓) ให้มีหน้าที่จัดส่งเอกสารภายในกองช่าง/กองการศึกษา ข้อ ๓ กำหนดว่า ผู้ว่าจ้างได้ตกลงให้ค่าตอบแทนแก่ผู้รับจ้างเป็น

รายเดือน เดือนละ ๖,๕๐๐ บาท ซึ่งกำหนดว่าจ้าง ๑ ปีงบประมาณ ข้อ ๕ กำหนดว่า ถ้าผู้รับจ้างผิดสัญญาตามข้อใดข้อหนึ่งหรืองดเว้นการกระทำใดๆ จนเป็นสาเหตุให้เกิดความเสียหายต่อทางราชการ ผู้รับจ้างยินยอมให้ ผู้ว่าจ้างดำเนินการตามระเบียบกฎหมาย และผู้รับจ้างยินยอมชดใช้ค่าเสียหาย รวมทั้งค่าสินไหมทดแทนเต็มตามจำนวนของสัญญา ต่อมาหัวหน้าฝ่ายการโยธา ได้มีหนังสือนายยกเทศมนตรีรายงานผลการปฏิบัติงานของพนักงานดูแลระบบประปาหมู่บ้านว่าไม่เข้าปฏิบัติงานตามสัญญาจ้างตั้งแต่วันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ถึงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๕๗ เทศบาลตำบลจึงได้มีหนังสือถึงผู้ฟ้องคดีเพื่อขอบอกเลิกสัญญาจ้าง ทั้งนี้ตั้งแต่วันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๕๗ เป็นต้นไป ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าเทศบาลตำบลบอกเลิกสัญญาจ้างโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาล

๑. การที่เทศบาลตำบลบอกเลิกสัญญาจ้างผู้ฟ้องคดี ชอบด้วยข้อสัญญาหรือไม่

เมื่อสัญญาจ้างพิพาทเป็นสัญญาที่เทศบาลตำบลเป็นราชการส่วนท้องถิ่นได้ว่าจ้างให้ผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานทั่วไป ตำแหน่งพนักงานดูแลระบบควบคุมระบบประปาหมู่บ้าน อันเป็นสัญญาจ้างให้ผู้ฟ้องคดีเข้าร่วมจัดทำบริการสาธารณะในการดูแลระบบประปาหมู่บ้าน สัญญาจ้างพิพาทจึงเป็นสัญญาที่มีคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งเป็นหน่วยงานทางปกครองและมีลักษณะเป็นสัญญาที่ให้จัดทำบริการสาธารณะ อันเป็นสัญญาทางปกครอง แต่เนื่องจากเนื้อหาแห่งสัญญาทางปกครองนั้น มิได้มีกฎหมายกำหนดหลักเกณฑ์ไว้โดยเฉพาะ จึงต้องนำประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาใช้บังคับโดยอนุโลม โดยสัญญาจ้างแรงงานกับสัญญาจ้างทำของ จะมีลักษณะที่คล้ายกันคือ ลูกจ้างหรือผู้รับจ้างต่างก็ต้องทำงานให้แก่นายจ้างหรือผู้ว่าจ้าง และนายจ้างหรือผู้ว่าจ้างตกลงจ่ายสินจ้างแก่ลูกจ้างหรือผู้รับจ้างเป็นการตอบแทนกัน แต่ก็มีลักษณะที่แตกต่างที่สำคัญคือตามสัญญาจ้างแรงงานนั้นลูกจ้างต้องทำงานให้นายจ้างตามวัตถุประสงค์แห่งสัญญาจ้างแรงงานที่ตกลงกันโดยไม่จำเป็นต้องมีการตกลงกัน โดยมุ่งประสงค์ต่อผลสำเร็จของการทำงานอันใดอันหนึ่งโดยเฉพาะ หรือคิดค่าตอบแทนจากผลสำเร็จของการทำงานที่ตกลงกันแต่อย่างไร นายจ้างตามสัญญาจ้างแรงงานมีสิทธิบังคับบัญชา มอบหมายและควบคุมกำกับการทำงานของลูกจ้างให้ทำงานใดๆ ภายใต้ข้อตกลงเกี่ยวกับหน้าที่และสภาพการจ้างนั้นได้ ส่วนสัญญาจ้างทำของนั้น ผู้ว่าจ้างและผู้รับจ้างจะมีเจตนามุ่งประสงค์ต่อความสำเร็จของงานอย่างใดอย่างหนึ่งตามข้อตกลงที่ว่าจ้างให้ทำกัน โดยถือเอาผลสำเร็จของการทำงานที่ตกลงให้ทำกันนั้นเป็นสาระสำคัญ โดยผู้ว่าจ้างมิได้มีสิทธิบังคับบัญชาสั่งการผู้รับจ้างแต่อย่างใด

เห็นได้ว่า สัญญาจ้างพิพาทเป็นสัญญาที่ผู้ฟ้องคดีตกลงที่จะทำงานให้แก่เทศบาลตำบล และเทศบาลตำบลตกลงที่จะให้สินจ้างตลอดเวลาที่ผู้ฟ้องคดีทำงานให้โดยกำหนดจ่ายค่าตอบแทนเป็นรายเดือน อีกทั้งปรากฏตามสัญญาจ้างของเทศบาลตำบลได้มอบหมายให้ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติงานหลายหน้าที่ มิใช่หน้าที่หนึ่งหน้าที่ใดโดยเฉพาะ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าผลสำเร็จของงานที่ปฏิบัติไม่เป็นสาระสำคัญในการจ่ายค่าจ้าง ประกอบกับเมื่อพิจารณาจากการที่หัวหน้าฝ่ายการโยธา รายงานว่าผู้ฟ้องคดีไม่เข้าปฏิบัติงานตามสัญญาจ้าง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเทศบาลตำบลได้จัดให้มีเจ้าหน้าที่ขึ้นมาทำการตรวจสอบการปฏิบัติงาน และให้มีการรายงานผลให้เทศบาลตำบลทราบ อันแสดงให้เห็นถึงอำนาจในการสั่งการหรือบังคับบัญชาของนายกเทศมนตรี ดังนั้นนิติสัมพันธ์ระหว่างผู้ฟ้องคดีกับเทศบาลตำบลจึงต้องพิจารณาจากหลักกฎหมายเกี่ยวกับสัญญาจ้างแรงงานตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์โดยอนุโลม ดังนั้น ข้อกล่าวอ้างของเทศบาลตำบลว่า สัญญาจ้างพิพาทเป็นสัญญา

จ้างทำของ จึงมีอำนาจบอกเลิกสัญญาดังกล่าวได้ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการพัสดุฯ จึงไม่อาจรับฟังได้

ผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์ที่เป็นเหตุให้เทศบาลตำบลบอกเลิกสัญญาจ้างพิพาทได้หรือไม่ จากบทบัญญัติกฎหมาย ในสัญญาจ้างแรงงานนั้นการที่ลูกจ้างเพียงแต่ขาดงานไปโดยเหตุสมอันควรและชั่วนาน้อยพอควรนั้น ไม่ทำให้นายจ้างมีสิทธิบอกเลิกสัญญาจ้างได้แต่ประการใด โดยนายจ้างจะมีสิทธิไล่ลูกจ้างออกโดยมิพักต้องบอกกล่าวล่วงหน้าหรือให้สินไหมทดแทนได้ ในกรณีที่เป็นสภาพร้ายแรงได้แก่ ลูกจ้างจงใจขัดคำสั่งของนายจ้างอันชอบด้วยกฎหมาย หรือละเลยไม่นำพาต่อคำสั่งเช่นว่านั้นเป็นอาจิลน ละทิ้งงานไปเสียกระทำความผิดอย่างร้ายแรง หรือทำประการอื่นอันไม่สมควรแก่การปฏิบัติหน้าที่ของตนให้ลุ่่วงไปโดยถูกต้องและสุจริตเท่านั้น กรณีรับฟังข้อเท็จจริงได้เพียงว่า ผู้ฟ้องคดีขาดงานเป็นเวลาเพียง ๕ วันเท่านั้น และเป็นการขาดงานเนื่องจากเทศบาลตำบลได้บอกเลิกสัญญาด้วยวาจา อันถือได้ว่า เป็นการที่ผู้ฟ้องคดีขาดงานไปโดยเหตุอันควรและชั่วระยะเวลาอันพอสมควร ซึ่งไม่ทำให้เทศบาลตำบลที่เป็นนายจ้างมีสิทธิบอกเลิกสัญญาจ้างพิพาทได้ ตามมาตรา ๕๗๙ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

๒. เทศบาลตำบลต้องชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่

การที่เทศบาลตำบลได้บอกเลิกสัญญาจ้างผู้ฟ้องคดีตามสัญญาจ้างเหมาคนงานทั่วไป ลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๖ เป็นการบอกเลิกสัญญาจ้างโดยไม่ชอบด้วยข้อสัญญา ผู้ฟ้องคดีจึงควรที่จะได้ปฏิบัติงานต่อไปจนครบกำหนดสัญญาในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๗ แม้ข้อสัญญาไม่ได้ระบุในส่วนของสิทธิการเรียกค่าเสียหายของคู่สัญญาฝ่ายผู้รับจ้าง(ผู้ฟ้องคดี) ไว้โดยตรง แต่การบอกเลิกสัญญาจ้างย่อมทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายจากการไม่ได้รับค่าจ้าง ซึ่งถือเป็นความเสียหายเช่นที่ตามปกติย่อมเกิดขึ้นแต่การไม่ชำระหนี้ตามสัญญาจ้างพิพาท ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิเรียกค่าเสียหายจากเทศบาลตำบล ในฐานะผู้ประพฤติดิตสัญญาที่พิพาทได้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

๓. สารระความรู้ต่อต้านการทุจริต

การออกคำสั่งให้ข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่นออกจากราชการ กรณีศาลมีคำพิพากษาให้เป็นบุคคลล้มละลาย

มติ ก.จ.,ก.ท. และ ก.อบต. ในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๖๓ เมื่อวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๖๓ สรุปว่า

๑. เมื่อศาลล้มละลายได้มีคำพิพากษาให้ข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่นเป็นบุคคลล้มละลาย จึงมีผลทำให้ผู้นั้นขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามเบื้องต้น ข้อ ๑ (๙) ตามประกาศ ก.จ., ก.ท. และ ก.อบต. เรื่อง มาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามเบื้องต้นสำหรับข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด/พนักงานเทศบาล/พนักงานส่วนตำบล ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ตั้งแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษา

โดยเป็นหน้าที่และอำนาจของนายกองค์รปกครองส่วนท้องถิ่น โดยความเห็นชอบของ ก.จ.,ก.ท. และก.อบต. จังหวัด ที่จะต้องสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการโดยพลัน เพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุทดแทนตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น กรณีเป็นบุคคลล้มละลาย ข้อ ๑๖ ของประกาศ ก.จ.,ก.ท. และ ก.อบต. เรื่องมาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับหลักเกณฑ์และเงื่อนไขการคัดเลือกการบรรจุและแต่งตั้ง

การย้าย การโอน การรับโอน การเลื่อนระดับและการเลื่อนชั้นเงินเดือน ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ประกอบข้อ ๕ (๔) และข้อ ๖ (๓) ของประกาศ ก.จ.,ก.ท. และ ก.อบต. เรื่อง มาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับการให้ออกจากราชการ พ.ศ. ๒๕๕๘

สำหรับวันออกจากราชการ เห็นว่า การที่ศาลได้มีคำพิพากษาให้ข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่นเป็นบุคคลล้มละลายถือเป็นกรณีมีเหตุสมควรสั่งให้ออกจากราชการย้อนหลังไปก่อนวันออกคำสั่ง ตามข้อ ๓๑ (๔) ของประกาศ ก.จ.,ก.ท. และ ก.อบต. เรื่อง มาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับการให้ออกจากราชการ พ.ศ. ๒๕๕๘ เนื่องจาก ผู้นั้นเป็นผู้ขาดคุณสมบัติและมีลักษณะต้องห้ามเบื้องต้น ตั้งแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษาให้เป็นบุคคลล้มละลาย และการเป็นผู้ขาดคุณสมบัติและมีลักษณะต้องห้ามดังกล่าวยังคงมีอยู่อย่างต่อเนื่อง

ดังนั้น นายกองค้กรปกครองส่วนท้องถิ่น จึงต้องเสนอ ก.จ.จ.,ก.ท.จ. และ ก.อบต. จังหวัด เพื่อส่งเรื่องให้คณะกรรมการพิจารณาดำเนินการทางวินัยและการให้ออกจากราชการทำความเห็นเสนอ ก.จ.จ.,ก.ท.จ. และก.อบต. จังหวัด ให้ความเห็นชอบให้นายกองค้กรปกครองส่วนท้องถิ่นออกคำสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุทดแทน กรณีเป็นบุคคลล้มละลาย โดยให้มีผลย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่ศาลล้มละลายมีคำพิพากษาให้ผู้นั้นเป็นบุคคลล้มละลาย ตามนัยข้อ ๖ (๓) ประกอบข้อ ๓๑ (๔) ของประกาศ ก.จ.,ก.ท. และก.อบต. เรื่อง มาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับการให้ออกจากราชการ พ.ศ. ๒๕๕๘ แต่ทั้งนี้ไม่กระทบกระเทือนถึงการใดที่ผู้นั้นได้ปฏิบัติไปตามอำนาจและหน้าที่และการรับเงินเดือนหรือผลประโยชน์อื่นใดที่ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับจากทางราชการก่อนมีคำสั่งให้ออกนั้น ตามนัยข้อ ๑๖ ของประกาศ ก.จ.,ก.ท. และ ก.อบต. เรื่องมาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับหลักเกณฑ์และเงื่อนไขการคัดเลือกการบรรจุและแต่งตั้ง การย้าย การโอน การรับโอน การเลื่อนระดับและการเลื่อนชั้นเงินเดือน ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๔

๒. ปัจจุบันมีการปกปิดข้อเท็จจริง กรณีศาลมีคำพิพากษาให้เป็นบุคคลล้มละลายของผู้ที่เกี่ยวข้องทำให้เกิดปัญหาการสั่งให้ออกจากราชการล่าช้าหรือไม่มีการสั่งให้ออกจากราชการ จึงแจ้งเวียนมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๘๒ เรื่อง ข้าราชการต้องหาในคดีอาญาหรือคดีแพ่ง หรือคดีล้มละลายให้ข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่นทราบและถือปฏิบัติ